

at den ansporer Skotøjsfabrikanterne til at skrue Priserne yderligere op, for at Nettoavancen, som skal begrænses ved den Indskriden, der er sket fra det offentlige Side, alligevel kan blive saa stor, at de faar et flot Udbytte. Nu har man imidlertid beskæftiget sig med denne Sag og truffet en Ordning. Men denne vil vedblive at være mangelfuld, saa længe man ikke faar gjort noget ved Hudespørgsmaalet og Garverierne. Jeg ser, at det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) er tegnet paa Talerlisten. Jeg haaber da, at han vil give min Tanke Tilslutning: at vi bør have Huderne frem til en rimelig Pris, saa at vi derved, at man faar sat nogenlunde rimelige Priser paa Raastoffet, kan tilvejebringe en Nedgang i Priserne paa Skotøjet. Jeg har, som sagt, ikke hørt noget til, hvad det er blevet til med Oprettelsen af en Hudecentral, som bl. a. det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt (Birck) har gjort sig til Talsmand for; han er jo selv Medlem af det Udvalg, som er nedsat angaaende Oprettelsen af en Hudecentral. Jeg synes ikke, denne Sag taaler at udsættes Maaned efter Maaned; det var vistnok ønskeligt, at der blev arbejdet noget hurtigere. Jeg er ikke i Tvivl om, at Sagen som alle andre Prisforanstaltninger støder paa overmaade store Vanskeligheder, men jeg har ikke villet undlade ved denne Lejlighed at lyse efter Ordningen med Hensyn til Huderne og Garverierne.

I øvrigt beklager jeg i denne Forbindelse i høj Grad den overordentlige Kommissions Fortolkning af Bekendtgørelsen af 1. Februar 1917 paa den Maade, at en Mand skal have Lov til at tage samme procentvise Avance nu som tilforn. Det vil sige, for at tage et Eksempel fra Restaurationsforholdene, at naar en Restauratør tidligere betalte 5 Øre for en Kage til Kaffen, og han beregnede sig 100 pCt., altsaa tog 10 Øre for den, medens han nu maa betale 15 Øre for en tilsvarende Kage — den er som Regel noget mindre —, tager han nu ligesom før de 100 pCt., saa at Kagen kommer til at koste 30 Øre. Det er det Princip, som den overordentlige Kommission har godkendt: samme procentvise Fortjeneste som før. Det forekommer mig, at denne Fortolkning af Bekendtgørelsen af 1. Februar 1917 om utilbørlig Udnyttelse af Konjunkturerne gør hele Bekendtgørelsen betydningsløs. Jeg synes, at man under den Kritik, som blev rettet mod visse Industrier, med Hensyn til den alt for hensynsløse Udnyttelse af Konjunkturerne stadig har høstet den Erfaring, at i Kraft af

Bekendtgørelsen af 1. Februar 1917 kommer man ikke meget langt i Retning af at bremse Storindustrien. Jeg vil da gerne spørge, om man ikke paa Grundlag af de Erfaringer, man nu har gjort, kunde indføre en almindelig Bestemmelse, hvorved man naaede det, som er Hensigten, nemlig en virkelig Prisregulering.

Med Hensyn til Prisregulering for Storindustrien mener jeg, at Direktør Lindberg har fuldkommen Ret, naar han har gjort opmærksom paa, at man kun kan ramme Storindustrien, hvor Talen er om hensynsløs Udnyttelse af Befolkningen, ved at lægge Aarsfortjenesten til Grund. Jeg tror ogsaa, at Hr. Lindberg har udtalt: lad blot Storindustrien tage en høj Avance paa Luksusvarer, naar den blot sælger de almindelige Forbrugsartikler til en rimelig Pris. Selv om den, naar Aarsudbyttet opgøres, faar et nogenlunde godt Resultat, er det, naar Udbyttet væsentligst fremkommer ved højere Priser paa Luksusvarer, alligevel en saadan Maade at gribe Tingene an paa, at den mere almindelige Befolkning beskyttes. Jeg vil her igen nævne Papirfabrikkerne, hvis Arbejdsforhold jeg for et Øjeblik siden omtalte. Ærede Medlemmer ved alle, at Papiret er steget over 100 pCt., det gælder i alt Fald Avispapir — overhovedet Papir; Arbejdslønnen er blevet højere, Kullene er blevet dyrere, og Raastofferne i det hele er blevet dyrere o. s. v. Jeg maa da ogsaa tilføje, at Papiret i de fleste Tilfælde er blevet daarligere. Man henviser til, at der mangler visse kemiske Stoffer som Lim og Harpiks, det er Grunden til, at Skrivepapiret ikke mere er til at skrive paa med Blæk — noget sparer de saa ogsaa, naar de kan undgaa at købe disse Kemikalier. Men selvfølgelig er Udgiften steget. Trods Prisreguleringen — Fabrikkerne har faaet Kommissionens Tilladelse til at sætte de Priser, der nu betales — har Fabrikkerne imidlertid under Krigen givet en 15—16 pCt. i Udbytte plus for et Aars Vedkommende Friaktier. Nu vil jeg spørge den højtærede Minister, om det, naar den overordentlige Kommission har prisreguleret for Storindustrien, som i dette Tilfælde for Papirfabrikkerne, og det saa viser sig, at de Oplysninger, denne Industri har givet med Hensyn til Produktionsomkostningerne, er urigtige: at deres Produktionsomkostninger ikke har været nær saa store, som de har paastaet, hvilket fremgaar af det store Udbytte, om det saa ikke vilde være paa sin Plads, at man tog Industriens Forhold op til ny Behandling i den overordentlige Kommission; ellers kan de opstille hvad